

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: V. S.
státní příslušnost:
t. č. pobytem

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020, č. j. OAM-284/ZA-ZA11-ZA22-2020,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost. Ukrajina je totiž na seznamu bezpečných zemí původu. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Domnívá se, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a nevypořádal se se všemi relevantními skutečnostmi, které žalobce v řízení uváděl. Krajský soud níže vysvětlí, proč tak žalobce namítá nedůvodně.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 5. 2020. Jako důvod uvedl, že do ČR přijel, aby si zde vyřídil pracovní vízum. Pandemie koronaviru ale situaci změnila. Řízení se přerušilo a on z finančních důvodů již pobytové oprávnění nemůže získat. Na Ukrajině nemá práci. Nedokáže zabezpečit rodinu. Chtěl by proto žít a pracovat v ČR. V případě návratu do země původu se obává nakažení koronavirem. Ve vesnici, kde žil, je již 30 nemocných. Žalobce popřel, že by v minulosti měl jakékoliv problémy se státními orgány.
3. Žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení informace o zemi původu, konkrétně materiál *Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu* z července 2019 a *Informaci OAMP – Situace na Ukrajině z dubna 2020*. Podle zprávy *Hodnocení Ukrajiny na Ukrajině* obecně nedochází k pronásledování ve smyslu čl. 9 směrnice č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodu svévolného násilí, ač nelze vyloučit, že dochází k dílčím excesům. Od roku 2014 přijala Ukrajina řadu ústavních reforem a přistoupila k mezinárodněprávním závazkům, které zvyšují standard ochrany lidských práv a principů vlády práva. Ukrajina je členem OSN a přistoupila k základním lidskoprávním úmluvám. Ukrajinská vláda také spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky i s dalšími humanitárními organizacemi na poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. Podle *Informace OAMP* se bezpečnostní situace na Ukrajině po roce 2015 relativně uklidnila. K bezpečnostním incidentům dochází pouze v okolí linie dotyku. Zakarpatská oblast, odkud pochází žalobce, je pod kontrolou ukrajinské vlády. K bezpečnostním incidentům tam v současnosti nedochází.
4. Na základě výpovědi žalobce a obsahu uvedených zpráv žalovaný shledal, že v případě žalobce lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány. Nesdělil žádný azylově-relevantní důvod svého odchodu. Za jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil problémy s legalizací pobytu v ČR. To však není důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k pandemii žalovaný uvedl, že z veřejně dostupných zdrojů plyne, že Ukrajina otevřela všechny své hraniční přechody. Cestování občanů z ČR na Ukrajinu proto je možné.
5. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek pro použití § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2020, č. j. OAM-284/ZA-ZA11-ZA22-2020 („rozhodnutí žalovaného“) zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou.

III. Žaloba

6. Žalobce uvádí, že o mezinárodní ochranu žádal z důvodu nemožnosti získat na Ukrajině obživu, a dále kvůli obavám o svoje zdraví a zdraví jeho rodiny v souvislosti s nezvládnutou pandemií nemoci Covid-19 na Ukrajině. Dodává, že má také obavy o život v době opětovné eskalace násilí v rámci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Bojí se také svého vojenského nasazení v konfliktu. Není tedy pravdou, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je pouze snaha žalobce legalizovat si zde pobyt.
7. Žalobce nemá k dispozici žádné důkazy, kterými by své obavy prokázal. Situace na Ukrajině je však podle něj dobře zdokumentována. Žalobce odkazuje na judikaturu týkající se hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu, podle níž jako

důkaz postačuje věrohodná výpověď žadatele. A tu žalobce žalovanému poskytl. Žalovaný nezjistil skutkový stav a nevypořádal se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci, které žalobce uváděl.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Důvody, které žalobce v řízení uváděl, nemohou vést k udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Ukrajinu ČR považuje za bezpečnou zemi půdou. Žalobce neprokázal, že v jeho případě tento předpoklad neplatí. Žalovaný proto nemusel zkoumat, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany podle § 12 až 14b zákona o azylu. Žalovaný si obstaral dostatečné informace o zemi původu a žalobce s nimi seznámil. Ten vůči nim nevznnesl žádné námitky.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žalobu podala oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce na výzvu soudu nevyjádřil svůj nesouhlas.
10. Žaloba *není důvodná*.
11. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2, rovněž se *neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a*.
12. Základem vnitrostátní úpravy bezpečných zemí původu je směrnice č. 2013/32/EU („procedurální směrnice“). Ta v bodu 40 preambule uvádí, že *pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak*. Z bodu 46 preambule vyplývá, že členské státy se mohou rozhodnout, zda budou posuzovat bezpečnost země původu případ od případu nebo označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. ČR zvolila druhou z těchto možností (§ 86 odst. 4 zákona o azylu). Seznam bezpečných zemí původu obsahuje § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. V souladu s bodem 24 tohoto ustanovení *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů*. Zařazení Ukrajiny na tento seznam znamená, že Ukrajina (s příslušným teritoriálním omezením) splňuje podmínky pro označení země za bezpečnou podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, který vychází z procedurální směrnice (viz příloha č. I). Žalovaný tedy nemá povinnost tyto podmínky zkoumat jednotlivě ve vztahu ke každé žádosti o mezinárodní ochranu.

13. Z uvedeného vyplývá, že pokud žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je ovšem vyvratitelná. A každý žadatel má možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Žadatel tedy musí prokázat, že právě jemu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Obdobné podmínky se u standardních žádostí o mezinárodní ochranu nevyžadují, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Aby žadatel toto důkazní břemeno unesl, musí nejen tvrdit relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale zejména tato tvrzení prokázat.
14. Žalobce ovšem žádné relevantní tvrzení žalovanému neposkytl. Nemožnost žalobce najít si na Ukrajině zaměstnání, které jej vedlo k vycestování ze země původu, je pouze ekonomickým důvodem, který není z pohledu zákona o azylu relevantní. Ani v případě standardního řízení, pokud by Ukrajina nebyla bezpečnou zemí původu, by tento důvod nemohl vést k udělení azylu ani doplňkové ochrany. Nesvědčí totiž o tom, že žalobci hrozí pronásledování nebo vážná újma. Není proto podstatné, že žalobce neměl k dispozici žádné důkazy k prokázání svých obav. Ani jeho tvrzení totiž nebyly dostatečné k plnému meritornímu přezkumu jeho žádosti.
15. Podání žádosti o mezinárodní ochranu sice vede k tomu, že cizinci na jistou dobu vznikne legální pobyt. Pokud však dotýčný nemá žádné azylově-relevantní důvody, nebude v takovém řízení úspěšný. Chce-li i v budoucnu setrvat na území ČR, bude muset využít jiných cest k získání pobytového oprávnění, jakkoli jsou tyto cesty náročné.
16. Relevantním důvodem v tomto ohledu není ani obava žalobce z dopadů pandemie na jeho zdraví. Jedná se o celosvětový problém, který ve větší či menší míře postihuje všechny země. Riziko nákazy mu proto hrozí i v ČR.
17. Pokud jde o obavy žalobce související s probíhajícím ozbrojeným konfliktem, krajský soud zdůrazňuje, že v průběhu správního řízení je žalobce vůbec nezmiňoval. Poprvé je uvedl až v žalobě. Je proto pochopitelné, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval obavou žalobce z nasazení žalobce v ozbrojeném konfliktu. Zabýval se však bezpečnostní situací a konstatoval, že na území Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází, mu žádné nebezpečí nehrozí. Z informací, které žalovaný shromáždil, jednoznačně plyne, že situace na Ukrajině je v současné době stabilizovaná a k ozbrojeným střetům mimo linie dotyku nedochází. *Informace OAMP* také uvádí, že k nasazení mobilizovaných občanů do bojů na východě již nedochází. Na frontě v současné době bojují pouze dobrovolníci anebo vojáci z povolání. Žalobce neuvedl nic, co by tyto informace vyvrátilo. Ani v tomto ohledu proto jeho obavy neobstojí.
18. Lze proto shrnout, že žalobci se v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepodařilo vyvrátit domněnku, podle které je Ukrajina bezpečnou zemí původu. Žalovaný zároveň dostatečně zjistil skutkový stav a žádost žalobce řádně posoudil. Krajský soud se z toho důvodu ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce